

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 7Sži/32/2014                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 1013200865                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 29.10.2015                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Zdenka Reisenauerová     |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2015:1013200865.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Centrum ekologických informácií, so sídlom Suché Mýto 19, 811 03 Bratislava, IČO: 42 268 559, zastúpeného Mgr. Róbertom Bardačom, advokátom a konateľom Advokátska kancelária Bardač, s.r.o., so sídlom Búdkova č. 4, 811 04 Bratislava, proti žalovanému: Obec Bernolákovo, so sídlom Hlavná 111, 900 27 Bernolákovo, IČO: 304662, zastúpeného JUDr. Jozefom Holíčom, advokátom, so sídlom Poľovnícka ul. 4, 900 27 Bernolákovo, s adresou na doručovanie Lužická 7, 811 08 Bratislava, predtým Advokátska kancelária Cipciar & partners, s.r.o., Haburská č.49/F, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 13. marca 2014 č. k. 1S/121/2013-28, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 13. marca 2014 č. k. 1S/121/2013-28 p o t v r d z u j e.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 142,04 € k rukám právneho zástupcu žalovaného JUDr. Jozefa Holíča, advokáta, so sídlom Poľovnícka ul. 4, 900 27 Bernolákovo, do 30 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

### Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením z 13. marca 2014 č. k. 1S/121/2013-28 podľa § 104 ods. 1 veta prvá OSP zastavil konanie z dôvodu, že bolo preukázané, že na základe žiadosti žalobcu nezačalo konanie o poskytnutie informácií a v dôsledku toho neexistuje rozhodnutie, ktoré by mohlo byť predmetom súdneho preskúmania. Podmienky pre postup podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku preto neboli splnené. Konaniu a rozhodnutiu vo veci bránila neodstrániteľná prekážka konania, ktorou je nedostatok právomoci súdu na preskúmanie neexistujúceho rozhodnutia.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 246c OSP v spojení s § 142 ods. 1 a § 146 ods. 2 OSP a uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť na účet právneho zástupcu žalovaného trovy konania vo výške 275,94 €, s poukazom na nesprávny postup žalobcu, pre ktorý sa muselo celé konanie zastaviť.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol potvrdiť napadnuté uznesenie krajského súdu a žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania vo výške 165,84 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP) preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu napadnutom odvolaním (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predovšetkým treba uviesť, že v priebehu odvolacieho konania Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol uznesením č. k. I. ÚS 260/2014-14 zo dňa 21. mája 2014 vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 SŽi/7/2013 z 27. novembra 2013 tak, že sťažnosť Centra ekologických informácií, Suché mýto 19, Bratislava odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Z odôvodnenia uvedeného uznesenia ústavného súdu vyplýva, že „Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Najvyšší súd vo svojom uznesení sp. zn. 7SŽi/7/2013 z 27. novembra 2013 právne vyčerpávajúcim a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo a na základe akých právnych úvah sa nestotožnil so sťažovateľom predostretou argumentáciou, a predovšetkým prečo dospel k záveru, že „... žalovaný nezačal konanie o poskytnutie informácií a ani ho začať nemohol... teda nenastúpila fikcia, že povinná osoba vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu“. Je teda zrejmé, že najvyšší súd oprel svoje závery o konkrétne zákonné ustanovenia príslušných právnych predpisov, a to predovšetkým zákona č. 215/2002 Z.z. o elektronickom podpise a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vychádzajúc pritom z príslušných ustanovení zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Zhodnotiac intenzitu možného zásahu do sťažovateľom označených práv sa musí aj ústavný súd stotožniť so záverom najvyššieho súdu, podľa ktorého „Na webovej stránke Národného bezpečnostného úradu, ktorý vedie zoznam elektronických podateľní orgánov verejnej moci podľa § 10 ods. 2 písm. p) zákona o elektronickom podpise súd zistil (a mohol tak urobiť aj žalobca, ktorého zastupujú a aj v konaní pred orgánmi obce zastupovali osoby s právnickým vzdelaním, ktoré sú aj počítačovo gramotné), že žalovaný je orgánom verejnej moci, ktorý nemá zriadenú elektronickú podateľňu a ani mu zákon neukladá povinnosť takúto podateľňu zriadiť“, k čomu dodáva, že tejto skutočnosti si bol, resp. mohol byť sťažovateľ za aktívnej pomoci svojho právneho zástupcu vedomý už na začiatku samotného konania podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, a ústavnému súdu ani nepredložil taký dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že nemohol požiadať o požadované informácie iným technicky prijateľným spôsobom.“

Odvolací súd zistil, že preskúmaná vec, ktorá je predmetom tohto odvolacieho konania je obdobná ako vec, ktorá bola predmetom odvolacieho konania najvyššieho súdu, v ktorom rozhodol uznesením sp. zn. 7 SŽi/7/2013 z 27. novembra 2013.

Vzhľadom k uvedenému pokiaľ Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom uznesení č. k. I. ÚS 260/2014-14 zo dňa 21. mája 2014 vyslovil svoj právny názor k obdobnej problematike, ktorá je predmetom súdneho prieskumu v danej veci, tento jeho právny názor je potrebné považovať za záväznú judikatúru pre danú vec, a preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v zmysle § 250ja ods. 3 druhá veta v spojení s § 219 ods. 1, 2 a s § 246c ods. 1 OSP potvrdil.

Žalovaný podaním z 3. augusta 2015 predložil odvolaciemu súdu vypovedanie plnomocenstva Advokátskej kancelárii Cipciar & partners, s.r.o. Bratislava k 3. augustu 2015 a predložil splnomocnenie z 3. augusta 2015 udelené advokátovi JUDr. Jozefovi Holičovi. Súčasne navrhol mimosúdne ujednanie tejto veci a priznať náhradu trov odvolacieho konania za dva úkony právnej pomoci, za vyjadrenie z 13. mája 2014 a z 3. augusta 2015.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 246c OSP v spojení s § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 146 ods. 2 OSP.

Podľa § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy.

Podľa § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania.

V odvolacom konaní žalobca úspech nemal, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (§ 250k ods. 1 O.s.p.).

Konanie sa muselo zastaviť pre nesprávny postup žalobcu, preto žalovanému podľa § 146 ods. 2 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovanému vznikli trovy za právne zastúpenie advokátom. Advokátovi patrí odmena a to za jeden úkon právnej pomoci, vyjadrenie k odvolaniu z 13. mája 2014 vo výške 134 eur a náhradu hotových výdavkov účelne a preukázateľne vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb vo výške 8,04 eur, spolu v sume 142,04 eur (§ 11 ods. 4, § 13a ods. 1 písm. c/, § 15 písm. a/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Pretože na výzvu súdu z 15. júla 2015 žalovaný nepredložil doklad o registrácii pre daň z pridanej hodnoty jeho vtedajšieho právneho zástupcu, nebolo súdu preukázané, že právny zástupca bol platiteľom DPH. Odvolací súd preto priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania bez DPH v celkovej výške 142,04 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podanie žalovaného z 3. augusta 2015 nepokladal za účelne vynaložené, pretože jednak toto podanie nebolo vykonané jeho právnym zástupcom, ale priamo žalovaným, a jednak preto, že navrhovaný mimosúdny zmier je v správnom súdnictve pre povahu veci vylúčený.

Rozhodnutie senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

## **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.